Minister
Finansów i Gospodarki

Znak pisma: DPR-IV.054.9.2026
Warszawa, 03 listopada 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: interpelacji nr 20265 w sprawie koniecznych zmian przepisów i dokumentów programowych dotyczących planowania przestrzennego i gospodarki rolnej na polskiej wsi

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 20265 posła na Sejm RP Pana Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie koniecznych zmian przepisów i dokumentów programowych dotyczących planowania przestrzennego i gospodarki rolnej na polskiej wsi, przekazuję poniższe odpowiedzi na zadane pytania. Odpowiedzi te zawierają informacje przekazane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w zakresie pytań 5, 6, 8 i 9 (pismo znak DNI.bi.660.103.2026 z 28 października 2026 r.) oraz Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej w zakresie pytań 7 i 9 (pismo znak DSR-IXa.054.1.2026.JL z 26 października 2026 r.).

Ad 1.

Obecnie nie toczą się i nie są planowane prace nad zmianą art. 13d ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538, ze zm.; dalej upzp). Konieczność bilansowania terenów przeznaczonych pod zabudowę określona w art. 13d upzp nie jest nowym rozwiązaniem, kontynuuje bowiem ideę sporządzania bilansu terenów w dotychczasowych studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin. W planach ogólnych bilansowanie ograniczone jest natomiast wyłącznie do terenów o funkcji mieszkaniowej, które zaliczone mogą być do jednej z trzech stref: strefy wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową wielorodzinną, strefy wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową jednorodzinną lub strefy wielofunkcyjnej z zabudową zagrodową.

W ramach znowelizowanego sposobu bilansowania terenów, przyjęta metodyka zakłada porównanie chłonności terenów niezabudowanych, w tym luk w zabudowie z zapotrzebowaniem na nową zabudowę mieszkaniową. Wskazać należy, że rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 r. w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów (Dz. U. poz. 2758, ze zm.) dopuszcza, aby gmina wyznaczyła wyższe zapotrzebowanie na nową zabudowę mieszkaniową niż obliczone zgodnie z regułami określonymi w rozporządzeniu, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi potrzebami określonymi w strategii rozwoju gminy, strategii rozwoju ponadlokalnego lub strategii rozwoju obszaru otoczenia Centralnego Portu Komunikacyjnego, o czym mowa w § 3 ust. 10 tego rozporządzenia.

+48 222 500 123
kancelaria@mrit.gov.pl
gov.pl/rozwoj-technologia

Pl. Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa
Ministerstwo
Rozwoju i Technologii

Strategia rozwoju gminy jest zatem miejscem, w którym gmina powinna uwzględnić wszelkie zidentyfikowane potrzeby w zakresie terenów budowalnych. Jednym z komponentów strategii jest model struktury funkcjonalno-przestrzennej, czyli docelowy układ elementów składowych przestrzeni, w którym gmina sama decyduje o strukturze zagospodarowania terenów, a więc także zasięgu obszarów przeznaczonych pod określoną zabudowę. Dokładnie w tym miejscu możliwe jest zatem uwzględnienie zarówno występowania rozproszonej zabudowy zagrodowej i potrzeb jej rozwoju, jak i konieczności zwiększenia zapotrzebowania związanego np. z sukcesją gospodarstw rodzinnych.

Poza powyżej wskazanymi, szerokimi możliwościami uwzględnienia lokalnych potrzeb, w przepisach zawarto dodatkowe uelastycznienia, które mają na celu zagwarantowanie podstawowego minimum terenów inwestycyjnych w gminach dotkniętych kryzysem demograficznym. Przyjęte rozwiązania mają kluczowe znaczenie dla możliwości przeciwdziałania negatywnym zjawiskom wpływającym na perspektywy rozwojowe gmin, a jednocześnie nie stanowią zagrożenia z punktu widzenia celów przyświecających wprowadzeniu bilansowania w planowaniu przestrzennym – przeciwdziałania wielokrotnie przeskalowanej podaży terenów budowlanych względem realnych potrzeb.

Na terenach wiejskich w ostatnich kilkudziesięciu latach obserwujemy niekorzystne zjawiska – mieszanie zabudowy zagrodowej z zabudową mieszkaniową, wprowadzanie funkcji usługowych i gospodarczych niezwiązanych z charakterem rolniczym, zabudowywanie gruntów rolnych, degradację krajobrazu. Rodzi to liczne konflikty społeczne.

Wprowadzona w 2023 r. reforma planowania przestrzennego miała za zadanie m.in. zniwelowanie występujących na wsi konfliktów przestrzennych. Reforma nie ogranicza możliwości rozwoju produkcji rolnej w gminach. Nowe rozwiązania umożliwią natomiast skuteczniejszą ochronę ładu przestrzennego, przy uwzględnieniu potrzeby kształtowania ładu przestrzennego i racjonalnego gospodarowania gruntami rolnymi – planując na terenie gminy odpowiednie obszary. Plany ogólne pozwolą na uporządkowanie przestrzeni i zagwarantowanie ochrony podstawowej funkcji obszarów rolniczych jaką jest produkcja zdrowej żywności.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi współpracowało z Ministerstwem Rozwoju i Technologii nad reformą planowania przestrzennego. Zdaniem Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wprowadzone zmiany pozwolą na ochronę rolniczej przestrzeni produkcyjnej i ograniczą konflikty przestrzenne na styku terenów o różnym zagospodarowaniu (rolniczym i nierolniczym). Wskazania wymaga, że wprowadzone w upzp mechanizmy wyznaczania stref z zabudową wpływają na racjonalne gospodarowanie gruntami, w tym gruntami rolnymi, oraz dostosowują rozmiar tych stref do faktycznego zapotrzebowania demograficznego danej gminy, zabezpieczając w ten sposób tereny dla prowadzenia i rozwoju produkcji roślinnej oraz zwierzęcej.

Ad 2.

Obszar uzupełnienia zabudowy (OUZ) jest ustaleniem fakultatywnym planu ogólnego i określa na jakim obszarze, co do zasady, zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 1a upzp, możliwe jest wydanie decyzji o warunkach zabudowy (decyzja WZ). OUZ traktowane są także w sposób priorytetowy w trakcie wyznaczania stref, w których dopuszczalne jest lokalizowanie zabudowy mieszkaniowej (strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową wielorodzinną, strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową jednorodzinną, strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową).

Ponadto OUZ określają, które nieruchomości nie wymagają uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III na cele nierolnicze i nieleśne, czyli tzw. zgody rolnej. Jako że zgodę rolną uzyskać można wyłącznie w ramach procedury sporządzania planu miejscowego, zwolnienie z tego obowiązku w odniesieniu do OUZ stwarza faktyczną możliwość uzyskania decyzji WZ także na gruntach rolnych klas I-III.

Celem przepisów dotyczących OUZ i ograniczeń w ich tworzeniu jest spowodowanie, że obszary te nie będą wyznaczane w oderwaniu od terenów ukształtowanych struktur osadniczych, tylko w ramach wypełniania luk w zabudowie (również wielofunkcyjnych stref z zabudową zagrodową).

Jak wynika ze stanowiska Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w porozumieniu z którym przygotowano przepisy dotyczące OUZ, „decyzje WZ dla zabudowy mieszkaniowej czy gospodarczej w ramach zabudowy zagrodowej (które obecnie mogą być co do zasady wydawane jedynie na obszarach uzupełnienia zabudowy) były wykorzystywane wielokrotnie przez „nierolników" realizujących na podstawie takich decyzji faktycznie zabudowę nierolniczą, co powodowało nieuzasadnioną i niezgodną z przepisami fragmentaryzację otwartej rolniczej przestrzeni produkcyjnej. Dlatego przyjęcie jednolitego mechanizmu wyznaczania OUZ, niezależnie od wprowadzonych na nich stref o charakterze nierolniczym czy rolniczym, jest uzasadnione.

Ponadto, właściciele gruntów rolnych w dalszym ciągu mogą występować do gminy o uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wskazując potrzebę rozwoju obszarów produkcji rolniczej i związaną z tym konieczność rozbudowy siedliska (czy też wybudowania nowego). Grunty przewidziane na ten cel pozostają dalej gruntami rolnymi i w przypadku, gdy należą one do gleb klas I-III nie wymagają zgody Ministra na zmianę ich przeznaczenia na cele nierolnicze."

Wspomnieć trzeba również, iż obecnie trwają prace nad rozwiązaniem, które zmieni sposób wyznaczania OUZ w odniesieniu do zabudowy zagrodowej, nie zagrażając celom reformy. Do Wykazu prac legislacyjnych Ministra Finansów i Gospodarki został wpisany pod nr 77, projekt zmiany rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 2 maja 2024 r. w sprawie sposobu wyznaczania obszaru uzupełnienia zabudowy w planie ogólnym gminy. Projekt zakłada rozszerzenie katalogu budynków stanowiących podstawę wyznaczania zgrupowań budynków, m.in. o budynki o symbolu 108 według Klasyfikacji Środków Trwałych, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. 2026 poz. 851) czyli budynki produkcyjne, usługowe i gospodarcze dla rolnictwa.

Ad 3.

Zgodnie z uzasadnieniem do ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1688, ze zm.), obszary, które gminy będą chciały chronić przed ekspansją zabudowy, określane będą strefami otwartymi. W strefie tej znajdą się tereny lasów, tereny rolnictwa, tereny wód oraz tereny zieleni naturalnej. Możliwości sytuowania obiektów budowlanych będą w tej strefie bardzo ograniczone.

Decyzja o ustaleniu dla określonych terenów strefy otwartej wynika z podjętej przez gminę decyzji planistycznej wskazującej na potrzebę ochrony przed zabudową. Tereny włączone do tej strefy nie są zatem predysponowane do rozwoju inwestycji służących produkcji rolnej i zmiana w tym zakresie nie jest planowana.

Wskazać należy jednak, że bilansowaniu, a tym samym pewnym ograniczeniom, podlegają wyłącznie tereny związane z zabudową zagrodową, nie zaś wszystkie związane z produkcją rolną. Strefą nie podlegającą bilansowaniu, a predysponowaną do rozwoju obiektów związanych z prowadzeniem działalności rolnej jest strefa produkcji rolniczej (SR). Możliwe jest zatem wyznaczenie tejże strefy w zakresie odpowiadającym potrzebom zidentyfikowanym przez gminę, jednak bez limitu powierzchniowego.

Ad 4.

Inwestycje wskazane w art. 61 ust. 3 upzp, są wyłącznie wyjątkami, które z uwagi na charakter czy parametry (linie kolejowe, liniowa infrastruktura techniczna, zalesienia) czy niewielkie oddziaływanie (stacje ładowania, wieże widokowe czy budynki rolnicze do 35m^2) wyłączone są spod konieczności spełnienia ustawowych przesłanek w celu wydania decyzji lokalizacyjnej. Nie jest to zatem przepis, który może być dowolnie rozszerzany i który winien dopuszczać lokalizację każdego obiektu.

Podkreślić trzeba, że mając na uwadze ład przestrzenny i zagwarantowanie interesów mieszkańców najlepszym sposobem lokalizowana nowych inwestycji i świadomego kształtowania powierzchni gminy pozostaje plan miejscowy, dotyczy to zwłaszcza lokalizowania obiektów rolniczych, w tym inwentarskich, których lokalizacja zazwyczaj powoduje konflikty przestrzenne.

Narzędzie, jakim jest OUZ, oddaje jednoznaczne władztwo planistyczne w ręce gminy w zakresie ustalania, dla których terenów nie będą wydawane decyzje o warunkach zabudowy. Rolą instrumentu, jakim jest decyzja WZ, miało być umożliwienie uzupełniania luk w zabudowie i wypełnianie przestrzeni na terenach, na których zabudowa jest już w dużym stopniu ukształtowana i w sposób czytelny pozwala na ustalenie zasad sytuowania nowych budynków w taki sposób, by harmonijnie wpisać się w otoczenie.

Rozwinięta w sposób niezgodny z intencją ustawodawcy praktyka stosowania decyzji WZ, zwłaszcza w zakresie utrwalonej interpretacji zasady dobrego sąsiedztwa, doprowadziła do wypaczenia zakładanej roli tych decyzji w systemie planowania przestrzennego. W stanie obecnym większość decyzji o pozwoleniu na budowę realizowana jest w oparciu o narzędzie, które miało stanowić uzupełnienie systemu. Decyzje WZ wydawane są także na terenach, na których zabudowa nie została na tyle rozwinięta by uprawnione było określanie ich mianem wypełniających ukształtowane struktury przestrzenne. W celu przywrócenia zakładanej decyzjom WZ roli w systemie zdecydowano o ograniczeniu stosowania tego narzędzia tylko do tych obszarów, które gmina sama wskaże w planie ogólnym. Decyzje WZ pozostają więc elementem, które winno być wyjątkiem, nie zaś zasadą co do podstawy lokalizowania nowej zabudowy.

Ad 5.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie są prowadzone prace mające na celu wprowadzenie kompleksowego urządzania obszarów wiejskich wraz z planem urządzeniowym, jako zintegrowanego instrumentu planowania i programowania rozwoju obszarów wiejskich, co nie oznacza jednak, że nie dostrzegana jest potrzeba wprowadzenia tego rodzaju instrumentów. W ramach prac nad reformą systemu planowania przestrzennego Ministerstwo Rozwoju i Technologii otrzymało od Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi propozycje regulacji w zakresie planów urządzeniowo-rolnych, jednakże w ocenie Ministerstwa ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie jest właściwym aktem prawnym, w którym powinny się znaleźć takie regulacje.

Ad 6.

Zmiana art. 2a ust. 3 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 941, dalej ukur) w zaproponowanym kierunku nie jest aktualnie rozważana. Obecnie bowiem istnieje zwolnienie z konieczności uzyskiwania zgody Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa na nabycie gruntu rolnego o powierzchni mniejszej niż 1 ha (art. 2a ust. 3 pkt 1a ukur). W opinii Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi nabycie gruntu o takiej powierzchni jest z kolei wystarczające dla stworzenia warunków do osiedlenia się.

Ad 7.

Plan Partnerstwa Krajowego i Regionalnego na lata 2028-2034 zmienia podejście do programowania, wdrażania i rozliczania środków Unii Europejskiej. Państwa członkowskie będą musiały przedstawić jeden dokument prezentujący założone mierniki oraz rozliczać go poprzez składanie wniosku o płatność do Komisji Europejskiej.

Podejście to wymaga przebudowy systemu instytucjonalnego i znaczącego wzmocnienia koordynacji międzysektorowej oraz w ramach zarządzania wielopoziomowego. Działania zaplanowane w Planie muszą przyczyniać się do realizacji strategii rozwoju kraju i poszczególnych regionów, w tym strategii odnoszących się do wymiaru terytorialnego, m.in. w zakresie roli miast i ich obszarów funkcjonalnych oraz obszarów wiejskich. Projekt Planu Partnerstwa Krajowego i Regionalnego opracowuje minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego w porozumieniu z właściwymi ministrami i we współpracy z zarządami województw oraz partnerami społecznymi i gospodarczymi. Oznacza to, że w prace nad jego utworzeniem włączonych będzie wiele podmiotów - w tym regiony. Zakłada się wdrażanie działań z poziomu krajowego, regionalnego lub łączonego (kraj + region). Ponadto, zgodnie z dodatkową propozycją KE z listopada 2025 r. założono, że co najmniej 10% alokacji Planu zostanie przeznaczone na realizację działań na rzecz obszarów wiejskich.

Planuje się, że część tych środków będzie wdrażana bezpośrednio przez samorządy województw, aby dopasować wsparcie do terytorialnych potrzeb rozwojowych i strukturalnych.

W ramach Planu Partnerstwa Krajowego i Regionalnego dla Polski na lata 2028 - 2034 (PPKR), przewiduje się rozwój rozwiązań umożliwiających terytorialną koordynację działań i inwestycji na obszarach wiejskich, jednak nie w formie jednego, odrębnego instrumentu dedykowanego wyłącznie temu celowi. Dokument zakłada natomiast szerokie wykorzystanie zintegrowanych instrumentów terytorialnych oraz lepszą koordynację interwencji finansowanych zarówno z funduszy polityki spójności, jak i funduszy Wspólnej Polityki Rolnej.

Jednym z podstawowych założeń nowego systemu jest silniejsze terytorialne ukierunkowanie interwencji publicznych oraz lepsze dostosowanie działań do specyficznych potrzeb obszarów wiejskich. Podkreślono konieczność integrowania działań różnych polityk publicznych, tak aby odpowiadały one na wyzwania związane jednocześnie z rozwojem gospodarczym, zmianami klimatu, bezpieczeństwem wodnym, ochroną środowiska oraz zapewnieniem odpowiedniej jakości życia mieszkańców terenów wiejskich.

Szczególne znaczenie w tym systemie mają mieć instrumenty o charakterze terytorialnym, takie jak:

- RLKS (Rozwój Lokalny Kierowany przez Społeczność), umożliwiający przygotowywanie i realizację lokalnych strategii rozwoju przez partnerstwa lokalne;
- LEADER, wspierający oddolne inicjatywy rozwojowe na obszarach wiejskich;
- Smart Village, którego celem jest rozwój inteligentnych rozwiązań odpowiadających na lokalne potrzeby w zakresie usług publicznych, gospodarki, środowiska i jakości życia;
- instrumenty regionalne i ponadlokalne służące realizacji przedsięwzięć zintegrowanych oraz lepszemu powiązaniu działań finansowanych z różnych źródeł.

Programując PPKR szczególnie mocno akcentuje się konieczność integrowania działań związanych z gospodarką wodną, retencją oraz adaptacją do zmian klimatu. Gospodarka wodna została wskazana jako obszar wymagający współdziałania polityki rolnej, środowiskowej, infrastrukturalnej i regionalnej. Oznacza to, że przedsięwzięcia dotyczące retencji, ochrony zasobów wodnych czy przeciwdziałania skutkom suszy mają być planowane w szerszym kontekście rozwoju terytorialnego, a nie wyłącznie jako inwestycje sektorowe.

Jednocześnie w części poświęconej rozwojowi obszarów wiejskich wskazano potrzebę wspierania:

- przedsiębiorczości i tworzenia miejsc pracy na obszarach wiejskich,
- rozwoju lokalnej infrastruktury,
- poprawy dostępności usług publicznych,
- ochrony dziedzictwa przyrodniczego i krajobrazowego,
- wzmacniania potencjału społeczności lokalnych,
- dywersyfikacji funkcji gospodarczych obszarów wiejskich.

Istotnym elementem jest również planowane powiązanie interwencji realizowanych w ramach PPKR oraz Wspólnej Polityki Rolnej po 2027 r., tak aby działania finansowane z obu polityk wzajemnie się uzupełniały. W praktyce ma to umożliwiać realizację kompleksowych przedsięwzięć obejmujących jednocześnie kwestie rolnictwa, środowiska, gospodarki wodnej, infrastruktury technicznej, usług społecznych oraz rozwoju osadniczego.

Ad 8.

Informuję, że rządowy projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ochrony rolniczych funkcji produkcyjnych wsi został w dniu 19 sierpnia 2026 r. skierowany do Sejmu RP (druk nr 3029). Obecnie trwają prace parlamentarne.

Ad 9.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi podziela twierdzenie, iż istnieje potrzeba lepszego powiązania planowania przestrzennego, polityki rolnej, gospodarowania gruntami, gospodarki wodnej, ochrony środowiska oraz polityki rozwoju obszarów wiejskich.

Ponadto, zauważa korzyści płynące ze stosowania podejścia zintegrowanego do rozwoju obszarów wiejskich. Dlatego wzorem obecnie funkcjonujących interwencji w ramach Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej 2023-2027, planowane jest uruchomienie działania Smart Village (SV) oraz Leader, które z uwagi na swój przekrojowy charakter wymagają terytorialnej koordynacji, w drodze realizacji koncepcji SV lub lokalnych strategii rozwoju na poziomie ponadlokalnym. Tym samym w ramach rozdziału dla Wspólnej Polityki Rolnej i wspomnianych interwencji, istnieje potencjalnie możliwość stworzenia instrumentów pozwalających na terytorialną realizację działań

dotyczących rolnictwa, gospodarki wodnej, retencji, infrastruktury, ochrony środowiska i krajobrazu oraz rozwoju funkcji gospodarczych i osadniczych obszarów wiejskich.

Należy też wspomnieć o wspólnej inicjatywnie Ministrów Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Infrastruktury oraz Klimatu i Środowiska, co do konieczności podjęcia skoordynowanych działań na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, które powinny być realizowane zarówno w skali całych zlewni rzecznych, mikrozlewni na obszarach poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego, jak i na poziomie gospodarstw rolnych.

Takie skoordynowane działanie, wymagające zwiększonej alokacji finansowej w ramach PPKR umożliwiłoby realizację przedsięwzięć związanych z ochroną i odbudową ekosystemów, w tym ekosystemów rolniczych, renaturyzacją wód i odtwarzaniem naturalnych funkcji dolin rzecznych oraz zrównoważoną gospodarką wodną, ze szczególnym uwzględnieniem działań służących zwiększaniu retencji krajobrazowej i adaptacji do zmian klimatu oraz inwestycji ograniczających ryzyko powodzi i suszy i wzmacniających bezpieczeństwo wodne kraju, w tym zabezpieczenie dostaw wody dla ludności oraz ochronę i poprawę jakości zasobów wodnych.

Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej wyjaśnia natomiast iż, na obecnym etapie prac powstał projekt założeń do PPKR, który jest dokumentem strategicznym, koncentrującym się na kierunkach działań i celach strategicznych, przygotowanym na dużym poziomie ogólności.

Obecnie zakłada się następujące zmiany legislacyjne:

- opracowanie nowej ustawy regulującej zasady realizacji zadań finansowanych ze środków europejskich na lata 2028–2034 (nowa ustawa wdrożeniowa) oraz zaproponowanie zmian w innych ustawach w celu dostosowania systemu programowania, zarządzania i realizacji wynikającego z nowych potrzeb (m.in. ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju). Za przygotowanie legislacji odpowiada minister właściwy ds. rozwoju regionalnego;
- dostosowanie krajowego ustawodawstwa regulującego wdrażanie Wspólnej Polityki Rolnej i Wspólnej Polityki Rybołówstwa poprzez dedykowaną ustawę wdrożeniową. Odpowiedzialny za to zadanie jest minister właściwy ds. rolnictwa i rozwoju wsi oraz rybołówstwa.

Część zagadnień podniesionych w pytaniach 1-6 oraz 8 wpisuje się w kierunki działań przewidziane w pracach nad PPKR, w szczególności w zakresie wzmacniania terytorialnego wymiaru polityk publicznych, wspierania zintegrowanego rozwoju obszarów wiejskich, poprawy koordynacji interwencji sektorowych oraz zwiększania odporności obszarów wiejskich na wyzwania demograficzne, środowiskowe i klimatyczne.

Z upoważnienia, z wyrazami szacunku

Tomasz Lewandowski

Podsekretarz Stanu

/ kwalifikowany podpis elektroniczny /

w Ministerstwie Rozwoju i Technologii

+48 222 500 123
kancelaria@mrit.gov.pl
gov.pl/rozwoj-technologia

Pl. Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa
Ministerstwo
Rozwoju i Technologii